

Prvá kapitola

Bridge Wintermanová, ako inak, vinila z počasia svojho manžela. Koniec koncov, hašterili sa tak často, že ho mala ako prvého na muške, keď sa niečo pokazilo. A dobre vedela, že on jej neprial rovnakou úmerou. Zhlboka sa nadýchla, aby si prekrvila mozog. Musela uznať, že za situáciu nemohol ani tak Luke ako tí idiotskí meteorológovia, ktorí nedokázali predpovedať, že celú krajinu zachváti treskúca zima. Ako to, že to nevedeli v dnešnej dobe, keď mali poruke najnovšie technológie od výmyslu sveta? V roku 1987, keď mala dva roky, jeden uznávaný meteorológ presviedčal britskú verejnosť, že zvesť o hurikáne, ktorý sa blíži do Spojeného kráľovstva, je číry nezmysel. O niekoľko hodín neskôr južnú časť krajiny spustošila najhoršia búrka za tri storočia, takže jej úsudok bol oprávnený.

Bridge vypustila z hlavy nepodstatné myšlienky o neslávne známych meteorológoch aj o Lukovi, aby sa mohla sústrediť na šoférovanie. Cez čelné sklo videla len biele polia. Snehové vločky, ktoré viali jej smerom, ju hypnotizovali. Zastať neprichádzalo do úvahy, veď bola len deväť kilometrov od cieľa.



Navrhla, aby sa stretnutie konalo v elegantnom hoteli na vidieku, dostatočne blízko A1-tyky, no zároveň mimo rušných vozoviek. Nepamätala sa, či hotel vybrala preto, že začiatku konca rozvodového konania by dodal punc honosnosti, alebo preto, že bolo treba vyvinúť snahu, aby sa doň človek dostal. Bridge sa po troch dňoch vracala domov z regiónu Scottish Borders, kde bola na obhliadke spustnutých nehnuteľností. Luke bol na mítingu na východnom pobreží. Hotel bol presne na pomedzí ich trás, uprostred cesty číslo dvadsaťtri. V zaneprázdnenom vesmíre už takmer bývalých manželov sa planéty pohybovali po dokonale vymedzených dráhach. Stretnutie malo trvať nanajvýš päť minút – len podpíšu hárkny papiera, vymenia si ich a odovzdajú právnym zástupcom. Poprajú si veselé Vianoce, Bridge sa vráti do Derby a Luke sa vydá na cestu cez pohorie Penniny. Prebehne to ľavou zadnou.

„Rokovania“ o bezbolestnom ukončení manželstva doteraz neprebiehali hladko. Takmer päť rokov na seba prskali a hašterili sa, aby sa uvoľnili z puta, ktoré ich zväzovalo. Do mobilu si vykrikovali urážky, atakovali sa mrazivými aj horúcimi e-mailmi s množstvom výčitiek, dožadovali sa vyhlásení, informácií, účtov, správ. Ani jeden z nich našťastie nebol taký hlúpy, aby si najal právnika, ktorý by zaňho viedol väčšinu bitiek, inak by už dávno skrachovali. Vybavovanie účtov tvárou v tvár si však vybralo svoju daň a im došli sily. Predbežná zmluva bol Lukov nápad. „Pozri, Bridge, teraz máš v živote Bena a ja zas Carmen, takže to ukončíme pre ich dobro aj pre naše a poďme ďalej,“ stálo v e-maile. „Požiadaj právneho zástupcu, aby spísal zmluvu s vyjadrením, že súhlasíš s rozvodom dohodou, a podpíš ju. Ja požiadam svojho o to isté a zmluvy si vymeníme. Aby si mala dušu na mieste, podpíšeme ich jeden pred druhým a za celým týmto nezmyslom dáme bodku.“

Súhlasila. Netúžila ho vidieť, no zároveň túžila.

„Dor...!“ Potlačila nadávku, keď kútikom oka zachytila obrazovku satelitnej navigácie, ktorá uvádzala, že do cieľa zostáva ešte



dvadsaťšesť kilometrov. Ako to, že ich pribudlo, keď len sto metrov predtým navigácia ukazovala deväť? Nebolo možné, aby zdolala tých deväť, tobôž nie dvadsaťšesť. Mala dojem, akoby Boh na zem sypal obrovské balenia práškoveho Persilu. Bola skúsená vodička, no jej sebavedomím otriasol vánok úzkosti a myklo ňou ako neďalekou značkou na okraji cesty.

„Ahoj, Siri,“ povedala do mobilu.

„Ako vám pomôžem?“ spýtala sa Siri.

„Kde som?“

Na jej prekvapenie Siri neodvetila: *Uprostred ničoho, drahá. Delia vás dve hodiny od smrti na podchladenie. To máte za to, že šoférujete športové auto.* Namiesto toho sa ozvalo povzbudivé: „Ste na A7501, juhozápadne od Whitby.“

„Kde je najbližšie mesto?“

„Nenašla som žiadne zodpovedajúce miesta.“

„Kde je najbližšia dedina?“

„Nenašla som žiadne zodpovedajúce miesta.“

Bridge netrpezlivo zavrčala. „Siri, viem, že si pani, ktorá žije v mobile, ale snaž sa. Kde je najbližšia farma, stajňa, prístrešok...“

„Najbližšie je Figové údolie, tri kilometre na ľavej strane.“

Vidiš, že to ide, pomyslela si Bridge. Priblížila sa ku kývajúcej sa značke a rozpoznala na nej slová „Figové údolie“. Pod nápisom bola šípka vľavo, takže Siri ju navigovala správne. Bola by hlúpa, keby sa tam neuchýlila pred neutíchajúcou fujavicou. Figové údolie možno obývajú podivní vidiečania, ktorí chovajú vlkolakov ako domáce zvieratka a sobášia sa medzi sebou, ale čo na tom? Ak by v dedine nebol hotel či hostinec, bude hľadať útočisko v kostole ako Esmeralda z filmu *Zvonár u Matky Božej*.

„Otočte sa na opačný smer...“

„Ach, sklapni, ty otravná nespoľahlivá ženská,“ prehlušila Bridge hlas satelitnej navigácie a odbočila vľavo. Po tom, čo ju prístroj zavádzal s počtom kilometrov, stratila v neho dôveru. „Počúvam Siri. Teba ignorujem, šetri si dych.“



Cesta bola úzka a opustená, strácala sa v diaľke. Bridge po chvíli odmenil pohľad na budovy a unavene si vydýchla. Zbadala malý kostolík, niekoľko chatiek, strechy pokryté snehom a, na svoju nevýslovnú radosť, hostinec. Predstavila si, čo bude robiť o desať minút – sedieť pred kozubom a rozmrazovať sa zvonka, zatiaľ čo jej dvojitá brandy rozohreje vnútro.

Len čo zabrzdila vedľa cedule „parkovisko“, vypla motor na porseche, ktorý akoby dvíhal bezvládnú ruku a hovoril: „Stačilo, potrebujem si oddýchnuť.“ Jej auto bolo ekvivalentom dostihového koňa: krásne na pohľad, spoľahlivé na známych tratiach, no len čo narazí na prekážky, stáva sa z neho nepoužiteľná mŕtva váha. Bridge si obliekla bundu a vystúpila. Prijemné teplo vystriedal poryv arktického vetra. Pobežla k vchodovým dverám hostinca: zamknuté. *Dopekla s robotou*, pomyslela si. Vtom si všimla, že za oknom je kartónová ceduľa so slovami: „Len pre hostí s vopred rezervovanými izbami. Na Prvý sviatok sme plne obsadení.“ Jedno bolo isté, nemôže tu trčať dva dni a čakať, kým niekto otvorí.

Nakukla cez okno a dúfala, že uvidí upratovačku vysávať alebo barmana utierať stoly, no nikoho tam nebolo. Zaklopala na sklo a pokúšala sa upútať pozornosť niekoho, kto by sa skrýval mimo dohľadu – možno krčmára s požužlanou cigaretou –, no márne. Silne zabúchala pästou na dvere. Bez odozvy. Vytiahla si zips na bunde vyššie a vykročila, no v čižmách Jimmy Choo, ktoré neboli vhodné do snehu, sa šmykla a takmer zakopla o zasnežený železný poklop do pivnice. Zohla sa a potiahla, no zvnútra bol pevne zaistený. Oproti hostincu stála kôľna s polenami dreva. V zadnej časti budovy našla dvere so železnou mrežou. Napravo od nich bolo dlhé úzke okno. Búchala naň zo všetkých síl a dúfala, že sa ozve niekto v zadnej časti budovy. Bola si vedomá, že sa zbytočne nádeja a mrhá energiou, miesto bolo rovnako prázdne zblízka ako z diaľky.

Zostával ešte kostolík. Vydala sa k nemu cez parkovisko a cez jednoprúdovú cestu a prešla cez mostík, ktorý sa klenul ponad



hlboký úzky potôčik. Šmýkala sa po zľadovatenej ceste, no do olympijskej medailistky v krasokorčuľovaní jej chýbalo veľa. Podišla k mohutným klenutým dverám, potočila zhrdzavenou guľou a vzápätí po nich všakovako búchala, no bezúspešne. Pobra-la sa teda ďalej k šiestim chatkám v radovej zástavbe. Nazrela cez okienko jednej z nich, ale sklo bolo priveľmi špinavé, aby niečo zazrela. Zaklopala na dvere, nemala však o nič viac šťastia ako za posledných pätnásť minút. Postup zopakovala pri zvyšných piatich chatkách. Nadarmo. Boli to letné rekreačné chatky, ktoré zostávajú do začiatku sezóny bezpochyby opustené. Zaumienila si, že sa vráti do zjavne najlepšieho – vlastne jediného – úkrytu, do hostinca. Ak sa doň nebude vedieť dostať, bude si musieť poradiť a riskovať následky. Lepšie, ak ju zatknú za vlámanie, akoby mala primrznúť k volantu.

Keďže Bridge ako tínedžerka prežila prechodné delikventské obdobie, so zámkom a so skrutkovačom vedela obratne narábať. V aute vždy nosila kufrík s náradím. Vďaka dysfunkčnej, disharmonickej výchove našla útechu a stabilitu v tom, že bola pripravená na väčšinu problémov, ktoré jej život hádzal do cesty. Ako sa však hovorí, výnimka potvrdzuje pravidlo, pretože dnes si zabudla nepremokavú bundu aj snehule. Hoveli si na zadnom sedadle robustného auta s pohonom 4x4, ktorým by išla, keby po a) neza-mýšľala ukázať Lukovi Palfreymanovi, že sa mu vyrovná viac než len po finančnej stránke, a po b) meteorológovia v Spojenom kráľovstve neboli dilinovia.

Otvorila kufor, vybrala kufřík z priehradky pod vaničkou a vytiahla plochý skrutkovač, svoj verný nástroj na vlámanie. Ak to nevyjde, rozbije okno a vlezie dnu. O svojej zručnosti nepochybovala, a to právom. Aj po toľkých rokoch to mala v prstoch. Zopár šikových štuchnutí a potočení v kľúčovej dierke a ozvalo sa uspokojivé cvaknutie. Zatlačila do dverí a zacítila prúd vzduchu, ktorý na ňu vzdychol, akoby bol uväznený a ďakoval za prepustenie na slobodu.